

MANTANA 6

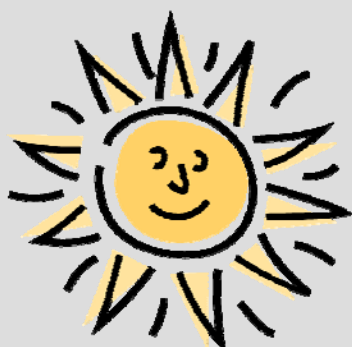
Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 14, číslo 6

Červen 2011

ÚVODNÍK

Je tady začátek prázdnin a s nimi související termín letních dovolených. Kdo z horolezců by si nechtěl v létě užívat sluníčko, nejlépe na skalách někde u moře? Anebo raději v horách? Každý si jistě zvolí to, co mu nejvíce vyhovuje. Jelikož ale většina z nás má děti, tak bude nutné šikovně skloubit lezecká přání s těmi rodinnými, což obvykle bývá trochu problém. V přímořských oblastech je o prázdninách na lezení dost teplo a hory zase nejsou pro děti takovým lákadlem, jako moře. Takže kde najít vhodný kompromis? To už si musí vyřešit každý sám, jelikož každá rodina je jiná a tím pádem jsou i nároky na letní dovolené různé. Přeji všem, ať se jim prázdniny vydaří a Medardova kápě, ať kape co nejméně.

Jířa

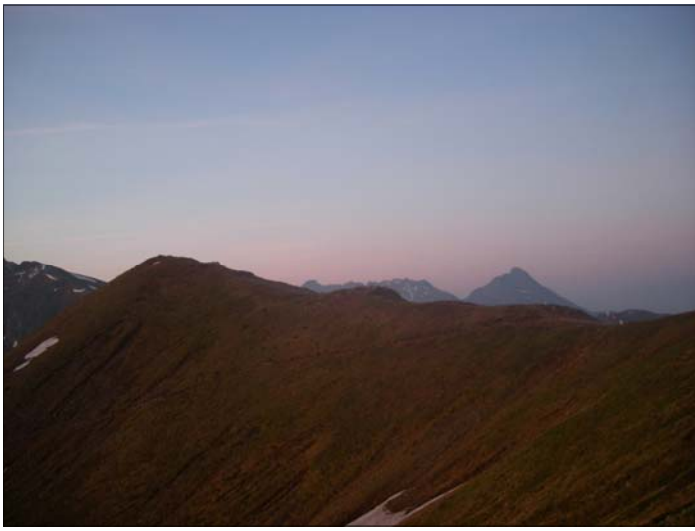
Přechod Západních Tater

4.- 6. 6. 2011

Blahouš Kluc

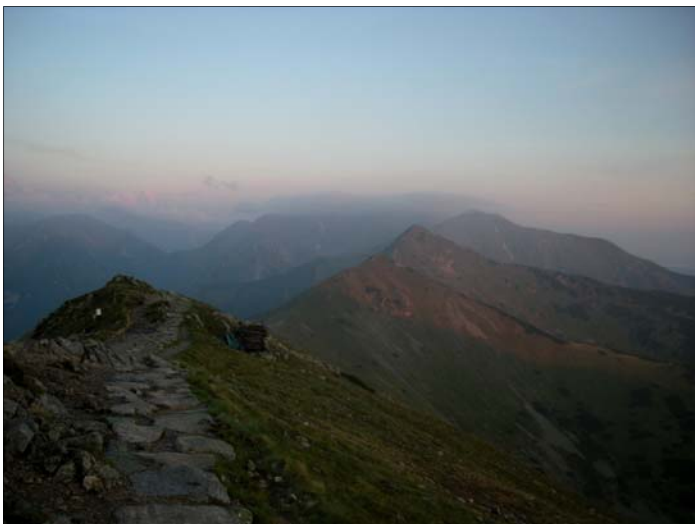
Tento příběh začíná v září roku 2008, kdy jsem s tátou navštívil Západní Tatry – Roháče. Okamžitě jsem byl okouzlen zvlněným hřebenem a tehdy jsem se otci svěřil, že bych rád hřeben přešel. Od té doby jsem každou sezónu rozmýšlel, jestli jsem v dostatečné fyzické i psychické kondici, abych mohl absolvovat celý přechod. Ukecávám parťáky, se kterými bych byl ochotný tento podnik absolvovat, ale sladit cíle jednotlivců, čas a kondici se nedaří. Rozhoduju se tedy pro sólo přechod s tím, že si jsem vědom, že člověk nejen, že musí být schopen vydržet sám se sebou, ale musí být plně soběstačný. Odmítám domněnky, že bych byl hazardérem, a tak trénuju, načítám informace a články, sleduju počasí. Čím je člověk připravenější, tím snižuje zbytečná rizika a z hazardu nepřipraveného se stává výzva. Další věcí, se kterou jsem se musel smířit, je fakt, že část hřebene je veřejnosti nepřístupná, což byl pro mě morální problém, nicméně získat povolení od

TANAPu je celkem nereálné. Přečhod je poměrně logistický oříšek, protože zdrojů vody je v oblasti poměrně málo a někteří přecházejí hřeben třeba pět dní a jiní jen dva dny. Takže rozhodování, co do batohu, mi zabralo hodně času, protože jsem si nemohl dovolit na hřebenu 5 dní.

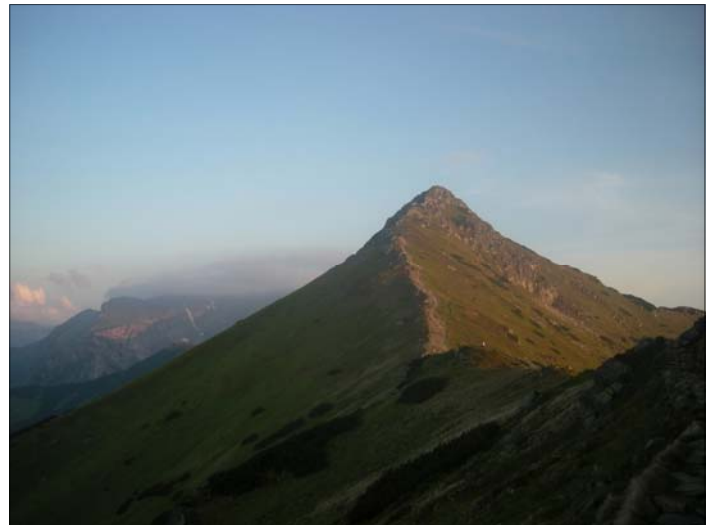
Na přelomu května a června se nacházím v Polsku u své dcerky Aničky a každý den po očku sleduju, jak se vyvíjí počasí. Každý den jsou odpoledne brutální buřiny. Moc mi nepřidává, když z 1. na 2. 6. zemřel v oblasti Roháčů slovenský turista. Předpověď sděluje, že o víkendu má být v Západních Tatrách pěkné počasí, jen zřídka buřina.

Dne 4. 6. vyrážím ráno ze Sanoku autobusem, přestupuji v Krakově a mířím do Zakopaného

(cena jízdného 19 zlotych). Kolem 15.00 hod. po osmi hodinách cesty se z polských autobusů vymotám jak ožralý. Dokoupím potřebné potraviny v Tesco, které se nachází právě u autobusového nádraží. Okamžitě vyrážím zdlouhavou a jednotvárnou cestou městem do hor. Konečně od Kuźnice začíná horský terén a pokračuju

po žluté. Zde mě ve strmém stoupání potkává starší žena, která mě upozorňuje, že na Schronisko Murowaniec (1500m) mně to s takovým batohem bude trvat minimálně tři hodiny. Cestou potkávám pár skupin turistů, ale i tak proti jiným obdobím chodníky zejí prázdnotou. Naštěstí docházím k chatě něco málo přes hodinu. Zde odpočívám, dojdou si pro razítko do chaty a hraju si s myšlenkou, že se na přechod vykašlu a udělám si příjemný víkend. Když ale vidím v chatě a okolí snad 100 lidí, tak je mé rozhodování bleskové. Už sám se vydávám na Kasprovy vrch (1987m), kde hodlám přespat. Nad Vysokými Tatrami se nachází chuchvalce

mraků a vše upadá do kovové šedi. Asi dvacet minut před vrcholem se nachází pramen, kde se napájím, co to dá a doplňuju vodu, abych měl na druhý den 4,5 litru vody (přestože mám vaříč pro použití sněhu ze sněžných polí). Docházím k lanovce, hledám místo na uložení a sleduju západ slunce. Od východu mi kyne Kriováň, což je nádherný kopec s děsivými hřebeny. Nakonec se ukládám na dvoumetrový betonový stupeň přímo u lanoví lanovky, kde jsem pod střechou a relativně kryt před větrem. Díky vyvýšenému betonovému stupni odpadá i strach z případných nočních návštěvníků – medvědů. V noci je mi v mém letním spacáku chladno (jako vždy), ale pak se balím do vojenské pláštěnky, kterou lze využít jako žďarák, pončo a plachtu v jednom. Hned je tepleji.

Probouzím se v 04.30 hod. Pobalím věci, uklidím po sobě, rozhýbu kosti, hodím do pusy bonbón a vyrážím na západ. Těžko popsat pocit, kdy jde člověk v horách úplně sám, chce to zažít. V čase, který odpovídá mapě, docházím do Kondráckého sedla (1863m). Sluníčko už začíná vystupovat nad obzor a vytváří nad vr-

cholky na východě mlžné světlo. Konečně začíná trochu stoupání na Kondratovu kopu (2005m), kde dost fouká. Další vrcholky jsou zahaleny mlhou, která se přesouvá z jednoho kopce na jiný. U Malolúčniaka (2096m) slyším frkání a následně zahlédnu nejdříve jednoho, a pak celé stádo kamzíků. Pozdravím je, v podstatě se mě nebojí a pokračuju dál po polskoslovenské hranici. Na Temniak (2096m) docházím v 07.40 hod. Čas je slušný, a tak sestupuji po neturistické, ale čitelné stezce do Tomanovského sedla (1686m). Sestup je nepříjemný kvůli rozmočené a kluzké zemi. Zakazuju si udělat chybu a při chůzi jsem maximálně pozorný. V sedle do mě už pere slunce a fouká vítr. Svlékám spodky a mikinu, jím hrozinky a konečně se i napiju trochu vody. Najednou z kosodřeviny ze stejného směru jako já vystupuje kluk a já na něm hledám nějaký znak příslušníka TANAPu. Naštěstí je to Polák Maciek,

se kterým se dávám do řeči. Dalším veřejnosti nepřístupným úsekem chceme pokračovat spolu. Na Polskou Tomanovou (1977m) se dostávám v 09.55 hod. Maciek za mnou zaostává, tak na něj čekám a na vrcholu mě fotí. Je to bezva, že je tady, i když mu vždy uteču třeba i na 300 metrů. Jen ten pocit, že je tu někdo další, mě uklidňuje. On to patrně cítí podobně. Terén se neustále vlní a cesta je dobře čitelná. Když jsme na Smrečinském vrchu (2066m), tak je jasné, že se počasí začíná od západu kazit. Hutná šedivá masa mraků se tlačí naším směrem. Maciek se rozhoduje, že až budeme v Pyšném sedle (1788m), kde začíná řádná turistická cesta, tak uteče ve směru chaty Hali Ornak. Nacházím se nad sedlem, když mě zastihne nejdříve fučák, a pak déšť. Nesmím promoknout, to bych mohl akci odpískat. Oblékám se do ponča a celý se zahaluju. Sedám na zem.

Za nějakou chvíli mě dochází Maciek, loučíme se jako dva dlouholetí kamarádi. Hory lidí stmelují. Za chvíli déšť odchází a já pokračuju na Blyšť (2159m). Na vrcholu už vidím pár lidí, kteří jdou ve stejném směru jako já. Teď začínám pociťovat únavu, přesto pokračuju. Blíží se další nečas a já ho nechci přečkávat na hřebeni. Konečně docházím na vrchol nekonečným výstupem na vrchol a okamžitě mířím dolů. V sedle mi slábnou nohy docela, a tak se rozhoduju pro odpočinek. Lehám na zem a liju do sebe nálev ze slaných oliv. To mi pomáhá, ještě pár loků vody a po dvaceti minutách můžu pokračovat. Před dlouhým hřebenem na Klin (Vysoky vrch) (2176m) cítím příchod bouřky od východu, a tak se rozhoduju přečkat v Gaborowě sedle. Do vysoustružené cesty ve svahu ukládám batoh, na něj karimatku a já do ponča. Asi dvacet metrů od sebe nechávám mé věrné přítelkyně – hůlky. Začíná opravdu lít a hromy hřmí všude kolem. Z hřebenu Klinu těch pár lidí sbíhá dolů, ale nějaký muž a jeptiška ve větru s vlajícím pláštěm vyběhají na kopec, jakoby chtěli být blíže Bohu. Naštěstí blesky, zdá se, jsou vzdálené od mého stanoviště. Zavírám se do sebe a snažím se spát vsedě. Za chvíli

mě vytrhuje z rozjímání starší Polák, který mi přináší hůlky. Tak mu děkuju a říkám mu, ať je přeci jen zase odnese ode mě. Asi po 45 minutách bouřky už jen mírně prší, tak nastupuju opět na svou pouť. Dále se zastavuju na nevýrazném vrcholu Končistá (2002m) a zvažuju, co dál. Je 15.45 hod. a já hodnotím svůj fyzický stav a chuť. Mohl bych sestoupit do Polska, nebo bivakovat u Račkova plesa. Při pohledu na oblohu to však zavrhuju. Na vrcholu jsou se mnou Poláci Adam a sestra Donata, výše zmiňovaní plně věřící v Bohovu vstřícnost. Překvapivě se dáváme do řeči a filozofujeme o Bohu a přístupu k životu. Adam se mi svěřuje s přáním, že by rád viděl člověka, který vůbec

v nic nevěří. Doporučuju mu Čechy, kde znám pár takových lidí, i když to není zrovna můj případ. Opět se přátelsky loučíme a já stoupám na Hrubý vrch (2137m), ze kterého je sestup v suťovité cestě silně nepříjemný. Na úpatí hory potkávám dva maníky s plnými batohy. Správně je otipovat není problém. Češi, kteří se vydali na přechod hřebene. Dáváme se do řeči, doporučuju jim místa na odpočinek a dobrání vody. Celou cestu jsem nepotkal „ani Slováčka“ (složenina slov Slovák a živáček). Přecházím přes Lopatu (1958m), kde se nachází jedničkové skalní úseky, které přelézám maximálně obezřetně, i když bych se jim mohl za normálních podmínek vysmát. V sedle Deravá (1836m) se nadobro rozhoduju, že nebudu bivakovat ani u Jamnických ples, které svou blízkostí lákají. Všude je zvláštní ticho, ani ptáci nejsou slyšet. Obloha je zlověstně šedivá a nevěští nic dobrého. Vydávám se na poslední nepříjemný výšlap na Volovec (2064m). Vrcholu dosahuju v 18.00 hod. Začíná opět foukat a pršet, tentokrát bez blesků. Dle předpovědi mělo být hezké počasí s případnou bouřkou. Vypadá to na vytrvalý déšť. Předpověď počasí opravdu můžu považovat jen za orientační. Sestupuju tak rychle, že bych si nevěšiml ani medvěda, kdybych mu šlápl na záda. Po 19.00 hod. jsem u Ťatliakova plieska (1370m). Zde je chata zavřená a pro mě je to trochu zklámaní. Teď už padla poslední šance, že bych se druhý den vrátil na hřeben. Doplnuju ještě vodu a chladím nohy. Pak se v dešti spouštím po silnici na chatu Zverovka (1028m), kde dveře „útulny“ otvírám v 20.00hod. Zde se nachází jen velice příjemná šenkýřka s kuchařkou, které mě napájí pivem a haluškami, vypínají rádio a společně sledujeme finále Superstar. Ráno padá vytrvalý déšť a na hřebeni se nachází duchna mraků. Já se po vajíčkách vydávám autobusem do Zuberce ke kostelu (0,6 Euro), odkud za chvíli přestupuju ve směru Liptovský Mikuláš (2,0 E). Autobusák se nachází hned vedle vlakového nádraží, ale vlak má zpoždění. Nakonec jedu přes Žilinu, kde musím spěšně přestupovat úplně na jiný vlak do Ostravy a zde pro změnu zmatkuju já a jen taktak skočím na správný vlak do Prahy. Cestu mi zpříjemní v rozhovoru blondatá kočka. Nakonec svou cestu končím u své pražské rodiny Bábavek z Prahy, které mně svým přijetím umocňují můj krásný zážitek z hor.

Po cestě jsem přešel 19 regulérních kopců. V jednom dni převýšení (chápej nahoru i dolů) něco málo pod 6.000m (jestli dobře počítám). I když jsem nepřešel hřeben celých Západních Tater, tak nezoufám. Zážitek byl pro mě famózní a ten zbytek si někdy dojdou. A zde prohlášením „Cesta je cíl“ končí vyprávění.

Blagodan Puchejřsivyrobíč

Hlášení Omicron Persei 8

Vážená vládo, milí Omicroňané. Lituji, že jsem se neozval již dříve, ale teprve dnes se mi podařilo opravit vlnofon pro spojení se vzdálenými galaxiemi. Na planetě, na které jsem byl vysazen, jsem již od roku 1996 zdejšího letopočtu. Po studiích jsem zjistil, že jsem se ocitl na planetě Zemi. Zdejší obyvatelé jsou uzpůsobeni pro život ve zdejších podmínkách. Mají plíce, které jim umožňují dýchat jedovatý kyslík. Pro jejich lepší studii jsem byl nucen na sebe vzít zdejší tzv. lidskou podobu. Musím říci, že podoba, kterou jsem na sebe vzal, se mi od začátku nelíbila a zdála se mi velmi podivná. Krycí jméno: Martin Jech bylo o to podivnější, ale na Zemi poměrně obvyklé. Podařilo se mi usídlit se ve společnosti, které jsem částečně změnil paměť, aby mě považovali za člena své tzv. rodiny. Hned bylo jasné, že se jedná o primitivní tvory se stejnou měrovou jednotkou inteligence IQ jako my, ale pouze ve stovkách, ne v tisících. Začal jsem docházet do vzdělávacího zařízení pro mladé obyvatele Země. Z mých poznatků vyšlo najevo, že si lidé myslí, že jsou ve vesmíru jedinou obyvatelnou planetou, na které je život. Mezi své vrstevníky jsem bohužel ve školce nezapadl, protože se se mnou nikdo nechtěl bavit o teorii vzniku atomů černých děr, či o zániku elektronů v jádře naší Omicron Persei 8. Po několika letech jsem se dostal do vyššího vzdělávacího zařízení, ve kterém byla možnost získat více informací o člověku, jejich kultuře a vědě. Se spolužáky opět nebyla mluva. Z tohoto důvodu jsem přestoupil na zdejší výběrovou školu, na které jsem očekával osoby chápající teorie o zániku vesmíru a iontů v atmosféře. Bohužel se úroveň zařízení rovná kvalitám našich škol pro mentálně zaostalé Mimomicroňany, a tak jsem opět moc nezapadl. Cítil jsem touhu prozkoumat zdejší mládež, a proto jsem se dal na zábavu většiny lidských tvorů. Nazývá se to sport. Existují různá odvětví, přičemž sport slouží ke zlepšení zdatnosti a k soutěžím. Zde bylo kouzlo úspěchu. Zjistil jsem, že se zdejší lidé dělí na dvě tzv. pohlaví. Muž a žena, kteří mají neznámým primitivním spojením dojít k rozmnožení. Jak primitivní, když vezmeme v úvahu, že na našem Omicron Persei 8 k rozmnožování máme speciálně naklonované organismy s našimi buňkami. Bohužel i ve společnosti sportovců jsem se cítil lehce stranou, neboť mě považovali za podivína, který se vymyká chování pozemské mládeže. Mojí výhodou ve velmi specifickém sportu Horolezectví bylo, že na mě příliš nepůsobila zemská gravitace, čímž jsem se ve vertikálách pohyboval s jistou lehkostí. Možná jsem se nechal unést sníženou gravitací a byl jsem málem prozrazen, ale naštěstí se mi povedlo

udržet sebe a naši civilizaci v utajení. Při podrobném pozorování se ukázalo, že lidé mají strach ze smrti, zranění a jsou schopni se unavit. Zde se nachází možnosti pro dobytí Země. Naneštěstí, na mě má pobyt na Zemi neblahé účinky v podobě podobných pocitů, jako cítí lidé. Například zcela nelogická láska, která dle mých výzkumů je jen souhra chemických látek v řídicím systému člověka. Spočívá v zvláštních pocitech k druhému pohlaví. Jedná se o nebezpečný a nevyzpytatelný jev, kterému jsem na nějakou dobu propadl.

Pro zabránění Země jsem nasbíral dostatek poznatků, a proto se těším na brzký návrat na rodnou planetu...

Lrrr2684g (Martin Cliffhanger Jech)

Krušnohorské tisícovky nonstop

18.6.2011

Pavel „Párek“ Suchopárek

Účastníci: Letoš Dvořáček, Glagodan Navšechnykopcebyrádvystoupič, Pavel Suchopárek, Tomáš Bubeník, Pája Bohuněk s Pájou svojí, Brund'a a Ctirad Suchý

Perninský vrch (1000 m) - extrémně plochý zalesněný vrchol s nadmořskou výškou rovných 1000 m. Nejvyšším pevným bodem je však v současnosti vodárenský objekt přesahující tisícimetrovou kótu asi o 2 metry. *Startujeme z Perninku. Na vrchol je třeba vystoupat po sjezdovce. Poměrně ostrý start.*

Z Perninku vyrážíme v 7.00. a je nás 8.

Zaječí hora (1010 m) - nejzápadnější tisícovka České republiky. Zajímavý vrchol s dnes již omezenými výhledy mimo značené cesty. Při troše zarputilosti a štěstí lze dojet až na samotný vrchol. Původní geodetický bod je o pár metrů níže než valy po těžbě dřeva z konce minulého století. *V kompletní sestavě bloumáme po vrcholu hledající nejvyšší bod. Ten nakonec vytváříme z povaleného mezníku. Poblíže vrcholu stojí posed. Výhledy žádné, počasí na ho...*

Blatenský vrch (1043 m) - výrazný, turisticky frekventovaný vrchol, na jehož temeni stojí již téměř 100 let 21 m vysoká kamenná rozhledna z r. 1913. *Před stoupáním na Blatenský vrch se občerstvujeme v Blatné v místní smíšenice. Na vrcholu jsme po deváté a rozhlednomen ještě asi spí, tak pokračujeme dále dlouhým přejezdem na Plešivec.*

Plešivec (1028 m) - opět výrazný vrchol - čedičová kupa s poměrně strmými svahy. Na vrcholu stojí mimo jiné horský hotel s rozhlednou z roku 1895 nabízející nádherný rozhled. *V restauraci po heroickém pěším výstupu rozbahněnou cestou po-*

býváme něco času nad pochutinami.

Nad Rýžovnou (1054 m) - Nádherný plochý, v současné době odlesněný vrchol s geodetickým bodem na nejvyšším místě velké paseky. Sjízdné cesty končí 200 m od vrcholu. *Stále v plné sestavě. Ač krásný pustý vrcholek, moc se tu nezdržujeme.*

Za 17 let bude vrchol opět bez výhledů.

Tetřeví hora (1006 m) - extrémně plochý rozlehlý orientačně náročný vrcholek s obtížně těžko naležitelným geodetickým bodem uprostřed podmáčených hustých porostů borovice a smrku. *Pouze pěšmo dosažitelný vrcholek, k jehož vrcholu nás dovedla jen intuice z přirození. Pouze Tomáš strachující se o svou hajtru s jednou vidlicí tahá tuto všade s sebou. Část výpravy zde dokonce na mýtince upadla do jisté netečnosti při hledání nejvyššího bodu a ani jeho nalezení jim nezvedlo morálku k dosažení vrcholu.*

Božídarský Špičák (1115 m) - nejvyšší čedičový suk ve tvaru kupy ve střední Evropě s prudkými balvanitými svahy. Suk je skutečně výrazný a převyšuje okolní relativně zarovnaný terén o 50 m. Na vrcholu se nachází historický hraniční mezník a geodetický bod. Otvírají se odtud částečné výhledy na masív Klínovce. *Kolo opouští nerad poprvé i Tomáš. Stále jedeme v plné sestavě.*

Hubertky (1032 m) - rozhodně nejméně výrazný vrchol. Na mnoha mapách ani není zaznamenán. Leží přímo na hranici se SRN a geodetický bod lze velmi obtížně nalézt, neb má u paty zalomenou tyč. Nalézt ho lze mezi cestou a příkopem poblíže hraničního kamene na rozcestí. *Je to poslední tisícovka, kterou absolvujeme v osmi. Na Božáku se odpojují Pája s Pájou a jedou svou cestou dále na Měděnec a do Klášterce. Zbytek pokračuje na nejobávanější vršek - dvojevrcholový Dub.*

Dub (1006 m) - dvojevrcholový hřeben jižně od Božího Daru. Nejvyšší místo bez výhledů. Krásný vrchol. *Jeho zdolání nebylo tak tragické, jak se jevílo podle mapy. Po drobném počátečním bloudění do-*

jíždíme na kolech až na vrchol. Po sjetí se odděluje Tom a vrací se do Perninku pro vůz. Pokračujeme v pěti.

Klínovec (1244 m) - nejvyšší vrchol Krušnohorské soustavy. Je tvořen rulami a svory vystupujícími místy na povrch v podobě menších skalek. Klínovec je nejvyšším vrcholkem České republiky neležící v žádném chráněném území přírody. Osmiboká rozhledna na vrcholu je v dezolátním stavu a hrozí zřícením. Pochází z roku 1884 a je vysoká 24 m. Rozpadá se i přilehlý hotel. *Náš pětičlenný pelotonek se roztrhal v táhlém stoupání a po zdolání vrcholu se setkáváme*

v restauraci pod vrcholem. Je tu opravdu příjemně. Zbývají nám 4 vršky.

Macecha (1113 m) - nevýrazný strukturální plochý vrchol - součást hřbetu Klínovce, od kterého je oddělen mělkým sedlem. Vrchol je zalesněn a neposkytuje žádné výhledy. Geodetický bod se rovněž poměrně obtížně hledá. *Kola jsme vytlačili, kam to šlo po lesní cestě, vrchol jsme však zdolali po svých.*

Meluzína (1097 m) - nejdivočejší Krušnohorský vrchol. Četné vrcholové skalky jsou tvořeny eklogitem, což je velmi tvrdá, kompaktní a poměrně vzácná hornina zvětrávající pomaleji než okolní orturuly. Eklogit vzniká metamorfózou čedičů v hloubkách až 40 km za vysokých tlaků a teplot a proto se dostává na povrch jen výjimečně. Menší vložku eklogitu lze nalézt i na vedlejší Křížové hoře. V současnosti je vrchol odlesněn a poskytuje nádherné výhledy. *Vrchol rozhodně nelze zdolat kolmo. Na vrchol vystupujeme za počínajícího deště a nad námi hrozí těžká olověná mračna.*

Loučná (1019 m) - plochý dvojevrchol - jedná se o zbytky zarovnaného povrchu. Geodetický bod se nalézá v současnosti uprostřed husté oplocenky. Na vrchol nevede značená cesta, ale po lesních cestách se dá dojet na vrcholovou plošinu. *Geodetický bod sic v dešti hledáme, ale do hustého porostu v oplocence se nám skutečně nechce.*

Vysoká Seč (1006 m) - Vysoká seč je extrémně plochý vrchol. Jedná se o nejvýchodnější krušnohorskou tisícovku. Celý plochý vrchol je rozčleněn mohutnými pásy vyoraných pařezů, hlíny a kamení (pozůstatků po těžbě dřeva), které převyšují v řádech metrů přirozený nejvyšší bod ukrytý na okraji zbytku smrkového lesa (geodetický bod). *Nakonec jsme i bod našli a tím došli plánovaného cíle a vystoupili na všech 14 hlavních tisícových vrcholů krušných hor. I pršet přestalo. Společně ještě sjíždíme do Měděnce, kde se i naše cílová skupina dělí. Letoš s Blagodanem valí přes Výsluní do Chomutova a já s Ústečáky dolů do Klášterce.*

Zajímavosti:

- na třech tisícových vrcholech Krušných hor stojí rozhledny, z toho dvě jsou přístupné. Na těchto vrcholech se dá i občerstvit a vedou sem turistické značené cesty. Jedná se o Klínovec, Blatenský vrch a Plešivec. Ostatní jsou pustiny.
- tři z Krušnohorských tisícovek mají shodnou výšku, tj. 1006 m
- mezi nejkrásnější tisícovky patří bezesporu Božídarský Špičák, Dub a Meluzína
- celková ujetá vzdálenost mezi všemi tisícovkami se startem v Perninku a cílem v Měděnci činí 85 km
- spousta vrcholů je tak plochá, že vrchol se hledá skutečně intuitivně, krom Tetřeví hory, Božídarského Špičáku, Meluzíny a Macechy se dá na všechny kopce vyjet až na vrchol
- pravděpodobně všechny geodetické body na vrcholcích Krušných hor pocházejí z roku 1947.

Párek

Kvak tady, kvak tam, kvak všude, kam se podívám

Jarda Štěpánek

V některé loňské Mantaně psal Letoš o boulderu „Vozembouch“ v červenohrádecké oboře. Dokonce kvůli němu padla i břízka a byla vyzvána jistá individua ke zhodnocení obtížnosti s boulderem spojených. A jelikož stromy nikdo jen tak nekácí a na výzvu se chytne rád, vznikl tento článek. Pohodlně se opřete do svých sofů, přeji příjemné počtení:

Sprostá slova ostře prořezávají vzduch a bouldermatka drží. Neroztrhnou jí ani nádivky ani kondor právě opouštějící své hnízdo. Nateklé předloktí už ztěžuje i nachozený převislý začátek boulderu. Poslední články prstů se už také moc dlouho nenechají přemlouvát. Jsou totiž stále dokola drceny křečící, která pramení z nezvládnutí posledních (tedy těch bezbřehých) kroků v horní technické pasáži. Snad se i začíná stmívat. Nebe chce dát poslední pokus („Nebe“ je kamarád). Ne, že bych mu to nepřál, ale já už na to dnes asi nemám a takhle bych musel ještě zabojovat. Jenže on vzlíná. Skála ho pouští a on tam to závěrečné dynamo prostě posílá. Drží výlezové oblíny, ale nervózně

cuká nohou, která se snad jen opírá o drobný hrůtek. A dříve, než mi dojde, že to nedal, došlo i jemu. No každopádně velká radost, že se dostal tak daleko a nastínil skvělý postup nohou. Jeho o hodně mladší bratr zkouší nastoupit převislou madlovačku vpravo za rohem. Je však vidět, že se po nás spíše opičí, než že by ho do výkonu hnala vlastní vnitřní potřeba. Proto také asi v polovině přestává lézt, i když jsme se už oba dva i s bouldřící umístili za něj. Prohrává morální boj a snad půl minuty čeká, až mu v převisle dojde a nebude to vypadat, jakože to vzdal. Mezitím povolily bandasky a jde se znovu na to. Myslím na nebeský postup nohou v klíčové horní pasáži. A ono to funguje. A také jako Indián předtím držím výlezové oblíny. Už se raduju, ale vzápětí letím dolů i s něčím, co se mi udrolilo pod prsty. Srdce mi divoce buší stejně jako vždy, když se snažím trefit ten malý matracovitý čtvereček hluboko pode mnou. Oba dva se beze slov shodujeme, že posledních pokusů už bylo dost. Odcházíme a necháváme to kouzelné kolbiště v klidu vychladnout.

Ubíhají dny plné poctivé řemeslné práce. Říkám poctivé, protože si posléze mohu dovolit přinést slunce do bytu i daleko po jeho západu a můj nadřizený nový mercedes. Ale stejně je tu

pořád ta vzpomínka na les, kde na podzim rostou parádní hříby. Skála je tmavá a svojí strukturou mi připomíná asfalt. Tedy takový ten plný kamínků, které nejsou ostré jako krystaly, ale jsou slité v nepravidelný chumel. Víkendy jsou plné pohody v polabských pískovcích a tavernách, nebo třeba na PADání. Nicméně potřeba vyřešit Leopardův problém tu stále číhá, a tak ho občas předhazuji svému kumpánovi Nebemu. Připomínám, že prodlužující se dny dávají čas k tomu se po práci sebrat a vyrazit za vytouženou linií. Odpovědí mi jsou jen vyhýbavá gesta. Zapřísahám ho, ať nejde problém řešit sám, tak jak se to málem stalo poprvé. Náš zatím první pokus vzešel z telefonátu, který mi oznámil že už je skoro pod problémem. Já měl tenkrát zcela náhodou v autě lezečky, a tak jsem neváhal, změnil směr jízdy a pelášil hladový za kamarádem s bouldermatkou. Jak dopadl onen pokus už víte. Pojd' me však na pokus druhý. Začal malou zradou.

Přišel další víkend. Do skal nikdo nejel kvůli nepříznivé předpovědi. V sobotu dopoledne však bylo ještě ideální počasí. Kameny byly navíc očištěny od prachu a pylu vydatnou noční přeháňkou. A Nebe opět nemohl. Já byl ovšem čerstvým vlastníkem zánovní bouldřice. Výslednicí těchto okolností byl výskyt opočlověka, který sebou nosil velkou krabici a pár pytlíků na repce. Jedním ze svědků bizarního putování byl i autor nového lezeckého průvodce Párek. Ano, všechna místní kvakoviště budou aktualizována. Cítím se být svázán, jelikož počasí je excelentní, forma jako nikdy, bmatka měkká a navíc jsem Párkovi řekl, že to du prostě vylézt. Netrvá dlouho a opět koukám na sekci dvou posledních nejistých kroků z několika decimetrů. Opět znejistím, nechám si natéct a jdu dolů jako zralé ovoce. Krotím rozdováděné srdce odříkáním mantry, co sem to za .ů.á.a a i...ta, protože jsem si uvědomil, že se v klíčových krocích nesoustředím na lezení, ale blahopřeju si, jak jsem zvládl předešlé pasáže, jak bravurně jsem tentokrát chytil ten nepříjemný chyt, jak jsem nebezpečně vysoko... Kdo viděl film „Císařovi nové šaty“ o extrémním výkonu Ondry Beneše na vícedělce stejného názvu, si možná vzpomene na to, jak se hecoval před těžkou pasáží. Věděl, že je to poslední možnost tu cestu dát před odjezdem do Čech. A to hecování je jeho oblíbený rituál. Inu, vzal jsem si z něj příklad. Asi po deseti marných pokusech jsem začínal být nepoužitelný. Takže jsem se zapřísáhl, že do toho dám vše a budu vždy myslet na další krok a né na to, jak jsem vysoko, jak jsem dobrý, koho dalšího přefik Karel Got etc. Všechno už jsem věděl. Bmatka byla přesně nastavená. Spodek šel dle očekávání snadno. První těžký krok nevyšel vůbec dobře. Zachytil jsem se v poslední chvíli a to by byl normálně popud k proudu zbytečných myšlenek a úvah okolo bezpečného odletu na zem, nebo údivu nad tím, že jsem to ustál. Výsledkem by byl buď zbabělý útěk, nebo zbytečné vysílení v nepříznivé pozici. Zmíněný hec mě však správně naprogramoval ke stoprocentnímu zaměření se na další postup, a tak jsem se místo toho srovnal a dával další nejistý dynamický krok. Ten se povedl tak přesně, že jsem se chtěl začít plácát po ramenou. Ale tu myšlenku jsem opustil dřív, než se pořádně stačila zformulovat. Přeci jsem věděl, že odsud se ještě padá. NOHY. To je myslím důležité, když jednou rukou držíte výlezovou oblinu a druhá by ráda za tou první. Na vršku jsem si ještě zakřičel. Netuším slova, ale energii to mělo. Snad rozkvetl nějaký květ, snad to zabilo nějakou krvelačnou mušku. Každopádně ted' přišel čas plácání se po ramenou.

Děkuji Letošovi, že připravil tak skvělou linii, zejména pro ty, co se dokážou pohybovat v 7a obtížnostech.

PS: Ahoj Párku, nechceš do toho nového průvodce přehodnotit klasifikaci cesty „Jardovo trápení“ na Kočce? Myslím, že je to spíš 7+, teda takových Perštejnských.

KALYMNOS POTŘETÍ

2. - 19. 6. 2011

Jířa Šťastný

Po hektickém včerejším odpoledni, kdy Filípek dostal vysoké horečky, jsme ještě ani dnes ráno nevěděli, jestli vůbec někam poletíme. Nakonec mu cestou na letiště vyzvedáme Penicilin a doufáme, že se to u moře srovná....

S drobným zpožděním konečně letadlo roluje po ranveji, potom nabírají motory otáčky a za chvíli se již celé to kovové monstrum i s námi na palubě řítí vzduchem vstříc dalšímu dobrodružství. Miluji ten pocit, kdy se člověk vzdaluje od každodenní reality a má před sebou dovolenou. Po dosažení letové hladiny v necelých 11 km je kupovitá oblačnost již hluboko pod námi a my si můžeme v klidu užívat slunce. Je

bude vypadat počasí nástrávit na Kalymnosu.

Naši sestavu Happy plňuje Štěpán Havelka, levné letenky z Prahy a Doufám, že bude spokojivý lezecký průvodce totiž vápenci v 64 sektorech.

Po přistání na Kosu nám za necelou hodinu je opět usedáme do taxíku a Zástěrovic domku a užití

terase s nezapomenutelným výhledem na západ slunce za Telenosem.

Prvních pár dní pobytu nám trochu komplikují zdravotní problémy, protože kromě Filípka se necítí nejlépe ani Maruška a hamoun Štěpán to od nich musí samozřejmě chytit taky, ale pak už jsou všichni zdraví a můžeme se naplno věnovat lezení. Tedy spíš jen na půl plynu, protože první týden v červnu panují na Kalymnosu červencové teploty, takže se dá lézt jen dopoledne a to ještě ve stínu. Odpoledne tak raději trávíme na pláži.

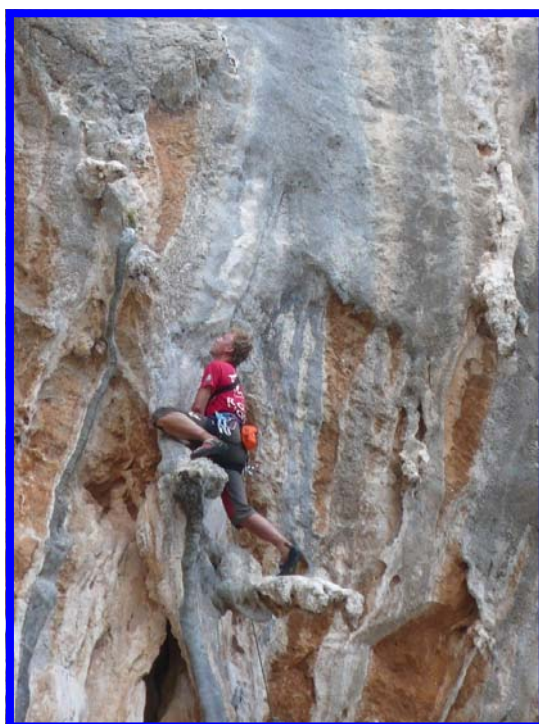
Nejdříve navštěvujeme blízké sektory s převážně plotnovým lezením, abychom se trochu rozlezli. Tím, že jsme na Filípka tři, se můžeme při lezení vystřídat, což je super. Postupně vyrážíme i do vzdálenějších míst a objevujeme i nové sektory, ve kterých jsme ještě nebyli.

to taková malá předzvěst toho, jak sledujících 17 dní, které hodláme

family (Jířa, Maruška a Fíla) letos do kterého se nám podařilo nalákat na vidinu báječného lezeckého ráje. jen a neuleze se nám tam k smrti. No- obsahuje 1700 cest po nádherném

jedeme taxíkem do přístavu, odkud de rychlejší trajekt na Kalymnos. Zde za chvíli již otevíráme všechny dveře váme si krásný slunečný podvečer na

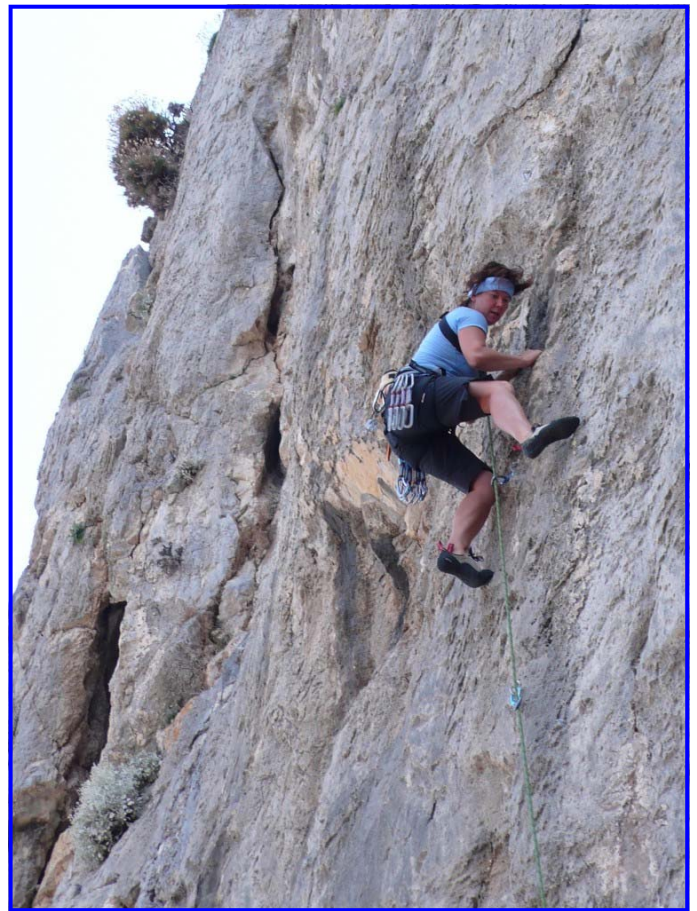
Jedním z nich je např. Arginoda, kde se nám sice moc líbí, ale na náš vkus je zde moc lidí. Po poledni tak raději prcháme na pláž, která je zde také moc hezká. Když už jsme trochu rozlezení, jedeme autobusem do Skalie, a pak stoupáme do nádherného sektoru Ghost kitchen. Nemůžu uvěřit tomu, že jsme zde úplně sami. Štěpán s Maruškou dávají přednost stěnám v levé části sektoru, já si naopak užívám lezení po krápníkových hadech v centrální části.

dne mu necháváme na hlídání Filípka a vyrážíme s Maruškou na vícedélkovou cestu do nedalekého sektoru School. Jsou to sice jen čtyři délky, ale i tak je pohled shora na naši zátoku zase trochu jiný, než od silnice.

Pomalu si zvykáme na pravidelný každodenní rytmus - dopoledne lezení, odpoledne koupání v moři. Přitom pořád svítí slunce a od rána do večera je kratšasová teplota. Oproti podzimu, kdy je ráno a večer celkem chladno a vítr je dost studený a nepříjemný, je červen mnohem lepší. Pro extrémní lezce by vysoká teplota mohla být asi problém, ale nám to vůbec nevadí, spíše naopak. Kombinace lezení a koupání v moři nám naprosto vyhovuje.

Tím, jak se nám krátí zbývající čas pobytu, volíme lezecké cíle stále pečlivěji, abychom si odvezli i nějaký ten hodnotný skalp. Občas jsem sice z místní klasifikace trochu rozladěný, protože některé cesty jsou až o dva stupně nadhodnocené, ale hned vedle člověk narazí na tak poctivé 6a, že ho sotva vyleze, což se nám stalo

V rámci jednoho Štěpánovo odpočinkového

nejednou. Ale jinak lze konstatovat, že u většiny cest je klasifikace spíše měkká, takže sběrači čísel si zde určitě přijdou na své. I my si děláme radost několika cestami na hranici svých schopností, ale více než o čísla nám jde o pohodu při lezení na prosluněném vápenci.

Myslím, že jsme si to parádně užili, že všichni včetně Filípka a Štěpána byli spokojeni, a že se sem rozhodně ještě někdy vrátíme. Třeba takové září by vůbec nemuselo být špatné.

Jířa

Přejezd Krušných hor na kole

15. 6. 2011

Martin „Cliffhanger“ Jech

Myšlenka přejezdu Krušných hor se mi líbila již od minulého roku, kdy tuto akci vymyslel a uskutečnil Párek a za velmi špatných podmínek zopakoval Blahouš. Minulý rok jsem si na něj ale nenašel volnou chvíli a díky malému tréninku jsem jej ponechal na letošek. Termín byl daný okolo prázdnin, a proto jsem se týden před vysvědčením, ve víkend, kdy to na lezení nebylo, rozhodl ten přejezd uskutečnit. Z minulého roku jsem měl najeto 3000km, letos to samé. Takže jen promazat hybné části kola a jet. Plán byl rozdělit přejezd do dvou dnů s přespaním u Kálku. Tím pádem jsem s sebou bral spacák se žďarákem. V sobotu 25.6. v 6:00 tedy vyjždím z Jirkova směr Kraslice. Při cestě domýšlím plán a dochází mi, že bych dnes mohl dojet až do Tisé na chalupu, přespat a zítra jen dojet domů. Pokud udržím tempo, tak se tam dostanu do tmy. Po klidné třináctce a po čtyřech a půl hodinách se dostávám do Kraslic. Zde začíná první pořádné stoupání, které mě dostává do Stříbrné a následně do Jelení. Krása přírody mi vyrazí dech, ale docela se divím silničkářům v protisměru, kteří po místy silně rozruchtané magistrále jedou na svých silničních kolech, jako by nic. Přes soustavu sjezdů a výjezdů se dostávám do Horní Blatné, kde na mě doléhá první krize. Ze stoje s několika odšlapy přejíždím stoupák v Blatné a po několika kilometrech dojíždím na Boží Dar. Okamžitě si jdu k Vietnamcům koupit energiťák a Snickers. Při výjezdu na Klínovec si dávám Snickersku a volám Párkovi, jak to vypadá s kopci za Flájemí. Od Božáku až tam to znám ze svých odpoledních výjezdů. Prý se to pak začíná pokládat. Při dlouhém sjezdu na Měděnec do sebe kopu energiťák. Funguje a dalších 80km přes Přísečnici, Načetín, Kalek a Novou ves to jde až na menší problémy s kopci dobře. V Nové vsi začíná druhá krize. Přestávám držet průměrné tempo 20km, a proto se na pár minut připojuji k jezdci mířícímu stejným směrem. Prohodím s ním pár slov, ale protože jede na můj vkus pomalu, po chvíli se zas oddělujeme. V Mníšku kupuji další energiťák a Mentos, protože bych jinak asi usnul. Podél Fláje do sebe tedy leji další chemii a zas se jede dobře. Před Moldavou o sobě dávám vědět Párkovi, který cituje Svinčovu větu: „Dál už je to skoro jen z kopce.“ Od Moldavy ale míjím odbočku na Cínovec a dostávám se do Mikulova. Nadávám si do orgánů a šlapu zpět 2.5km do kopce. Je okolo sedmé a mělo by mi zbývat podle mých počtů asi 15km do Nakléřova. Svižně s vidinou cíle přejíždím Cínovec a spouštím to do Fojtovic. Asi jsem byl unavený, ale 10km do Krásného lesa se mi zdálo jako věčnost. Volám Jířovi, zda neví, jestli někdo je v Tisé na chalupě. Volá Atomovi, který mi obratem

volá, že tam není nikdo, ale že mohu přespat u něj v Ústí. Takovou nabídku nemohu odmítnout. Kopec v Krásném lese jedu již z posledních sil a k tomu všemu začínám cítit pravé koleno. S velkou radostí vyjždím z nekončícího pekla Krušných hor do Nakléřova. Od Kraslic až sem mi tachometr ukazuje 189km a 10 hodin, což by s tím blouděním mělo sedět. Už je 20:30. Pouštím to přes Varvažov do Ústí, kde jsem velice rád, že po celkových asi 15 hodinách a 303 najetých kilometrech v devět hodin večer mohu sesednout. U Atoma dostávám teplou polévku, mohu se osprchovat a po nějaké chvilce zalehnout. Ráno jsem rozhodnutý, že do Jirkova dojeďdu vlakem, neboť cesta tam není vůbec pěkná, prší, jsem utahaný a bojím se ozývajícího se kolene. Atom to na mě zkouší, že to jinak nebude mít sportovní hodnotu, ale beru to s nadhledem a nenechávám se vyhecovat k dalším 4 hodinám trápení na hnusné a v tu dobu velmi frekventované třináctce. Mnohokrát oběma děkuji a valím na nádraží. Při cestě na nádraží, když jsem valil 30km/h po hlavní mě nějaký blbeček najíždějící z postranní ulice málem sejmul. Ačkoliv jsem měl přednost a viděl mě, vjel mi tam. Čapl jsem brzdy, až jsem se na mokré silnici dostal do smyku a i tak jsem zůstal méně jak půl metru za ním. Být na silničce, která nemá tak rychlou reakci brzd a vyšší rychlost, už mě má v kufu. Dojíždím na vlak, potkávám profesora matematiky z gymplu, který mě prý nepoznal, dávám kolo do úschovy, během chvíle jsem v Jirkově a po zbytek dne odpočívám. Jsem rád, že jsem doma a vůbec nelituji cesty vlakem z Ústí. Jsem se sebou spokojen. Trasa to pro mě byla zatím nejdelší, ale svým převýšením a krajinou i nejhezčí a nejhodnotnější. Musím ale znovu poděkovat Párkovi za cenné rady ohledně trasy a Atomovi s Dádou za možnost přespaní. Díky moc.

Martin Cliffhanger

Kladrubský expres

V neděli 12. 6. 2011 se konal třetí závod seriálu HANNAH Překližka Cupu, a sice Kladrubský expres - velká cena Lidé&HORY. Závod se konal na umělé stěně v tělocvičně ZŠ Kladruby a tentokrát se závodilo v lezení na rychlost. I tento závod byl stejně jako celý seriál určen pro děti a mládež (ročníky 1996 a mladší).

Jako obvykle se v kvalifikaci lezly cesty A, B a součet časů určil dvojice pro finále. Vzhledem k tomu, že se tentokrát dostavilo méně závodníků než obvykle, zašli si ve finále všichni. Finálové cesty se lezly dvakrát a sčítaly se vždy lepší časy z každé z nich. Ve finále byly naměřeny i nejlepší časy tohoto ročníku (čas 8,89s v kategorii H4 dosáhl F. Švarc a 11,82s M. Matušová v kategorii D3).

Výsledky kategorie H4:

1. F. Švarc / HK Maglajz Kladruby/
2. M. Jech /Horoklub Chomutov/,
3. K. Fafílek /Cheb/.

Musím konstatovat, že ačkoliv to byly Martinovo první závody v lezení na rychlost a tuto disciplínu nikdy před tím netrénoval, tak náš klub opět výborně reprezentoval a druhé místo je v tomto případě skvělým umístěním. A aby toho nebylo málo, tak ze závodů odjel Martin domů na kole, za což sklidil potlesk od všech účastníků.

Jířa

Z chorých mozků:

Pája jedoucí vpředu s Blahoušem při Krušnohorských tisícovkách po šestém kopci:

Pája hrdě: ta moje Pája (jediná žena v pelotonu) se ale drží dobře, co?

Blahouš: ...to jo, a kde je?

Pája: ... to netuším.

Párek pod rozrachtanou hasištejskou skálou při pohledu na „ohelmovaného“ Ludvu a Blahouše: „Měl bych si taky pořídit helmu. To víš, člověk stárne a každé kámen už taky hlavou neodrazíš.“

27. – 29.5. Metodík Broňa absolvuje kurz ČHS „První pomoc a skalní záchrana“ na Milovech a Drátníku.
2. – 19.6. Very Happy family s veteránem Štěpánem Havelkou si užívají lezení a ležení na osvědčeném slunečném **Kalymnosu**.
- 2.6. Plod jehličnanu* s Lubošem Třebou, Hankou a Petrem navštěvují **Bořeň**.
- 4.6. Romantického soulození při západu slunce si užívají DeTonátoři** na **Strašidlech**.
- 4.-5.6. Pája Bohuňků se Želvou lezou opravdu Velký kulový. Tentokrát doslova za IXc.
- 4.6 – 6.6. Přejít hřebene **Západních Tater** uskutečnil Sámпокopcíchchodič Málokdyzabloudič (1. den – výstup ze Zakopaneho na Kasprův vrch. 2. den – z Kasprova vrchu přes Volovec na Zverovku. 3.den – ze Zverovky až do Prahy.)
- 7.6. Luboš Třeba trénuje chytání volných bloků vyvěřeliny na **Zlatníku** spolu s Plodem jehličnanu*. Je třeba trénovat s Lubošem Třebou.
- 9.6. Pája se svým Harémem opouští písek a placatí se na Letohrádku **Salesiovy výšiny**.
- 10.6. Kampak jede Pája? No na Bleší trh. Do **Labáku**, samozřejmě. Tentokrát s Rudou.
- 11.6. V **Bielatalu** nalézají útočiště Duo PáPá, Blagodan Všadeposvětělezič a Květule se svým Svinčou. Pája přehlemzl jeden z největších převísků v Sasku – Luftkampf za IXb.
- 12.6. V Kladrubech se koná závod v lezení na rychlost v rámci **Překližka cupu** a Horoklub Chomutov zde reprezentuje Jechhanger. V této disciplíně však dostává na frak a končí druhý. Z Kladrub se vrací za trest na kole.
- Pája bere kolegu lezce ze země bývalé federace – Slovenska do **Labáku**, kam jinam? O den později ho bere zase do **Labáku**, ale pro změnu na druhé břeh.
- 14.6. **Špičák u Mostu** oblézají opět Luboš Třeba s Plodem jehličnanu*. Je třeba trénovat třeba s Lubošem Třebou.
- 15.6. V **Pernštejně** se realizují Honza Stütz s Broňou a lezou cesty vpravo od Mostecké.
17. – 19. 6. Broňek pokračuje dalším kurzem ČHS – tentokrát zaměřeným na Skalní záchrana v **Srbsku** u Berouna. Během kurzu zbyl čas i na lezbu a spolu s Plodem jehličnanu* vysápali 8 cest na **Alkazaru**.
17. – 20. 6. Lidvík Kostka podniká s bývalými spolupracovníky ze záchranky výpravu do **rakouských hor** na feráty. Vylezli Pidinger feratu.

- 18.6. Se uskutečnila Horoklubácká akce **Krušnohorské tisícovky nonstop** na kole. Navzdory počasí a kopcům se podařilo vystoupat na všech 14 tisícových vrcholů. Jeli: Leoš Letoš Dvořáček, Blahoslav Klucič Pedályusilovněkroutič, Pavel Párek Suchopárek, Pája s Pájou, Tom Bubeníků a Ústí reprezentovali Ctirad Suchý s Brundou.
- 19.6. V **Labáku** působí Martin Jechů s Hankou Hefnerovou a daří se jim přelézt VIIIc. Honza Unger s Týnou, Svinaříčci s dětičkami a Blahoslav Kluců v **Žihli** bouldering provozují. Pája působí v Muglitztal v SRN.
- 23.6. Pájovi někdo poradil jinou oblast než Labák, a tak se dostal do **Tisé**. S Oldou dávají Le minimum za IXb a Vzpomínají i na Budoucnost za Xa.
- 24.6. Proběhla **Ohře 2011** – tentokrát z Tršnic do Sokolova. Kdo nejel, prý o hodně přišel. Kdo jel, přišel o všechno.
25. – 26. 6. Šikulové Pat a Mat se Supem a Pavlem Bohuňkem v dešti (protože za sluníčka lezou jen sračky a pískaři) horolezí v Jurském parku.
- 25.6. Nezničitelný Jechhanger, syn Cliffhangerův, se vydal jako třetí Horoklubák přejet na kole **Krušné hory nonstop**. Je v klubu a laťku nastavil opravdu vysoko. Viz samostatný článek. V tentýž den byli **oddáni** na Panenském týnci Evka Smetanová a Michal Valenta. Za Horoklub se zúčastnili Maruška a Jířa Šťastní.
- 27.6. DeTonátoři si zkrátka zamilovali večerní pohodu. Tentokrát souzní na **Kočce**. Večer probíhá schůze v **Perštejně** U slunce, před kterou někteří členovci i na skalách blízkých pobývají. Např. Bronislav s Blagodanem Metodickysevzdělávačem.
28. – 29.6. **Rathen** se stal opět domovem Jechhanger a seniora Štěpána Havelky. Funí tentokrát na Lokomotivě.
- 29.6. V **Ostrově** je poměrně málo cest a tak Pája s Danem něco tvoří v horní části klasifikační stupnice.
- * Plod jehličnanu – tj. Šiška Deivi
- ** DeTo – tj. Šiška Deivi s Tomem dohromady

Poznámka redakce: Někteří čtenáři možná autora této rubriky neznají. Rozhodli jsme se vám tedy Párka představit:

